

ÅREN MURHAT

WSOY

S Viveca Sten

Laakson varjo

Viveca Sten

LAAKSON VARJO

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Dalskuggan

FIRST PUBLISHED BY FORUM BOKFÖRKAG, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

COPYRIGHT © VIVECA STEN 2021

SUOMENKIELINEN LAITOS © SIRKKA-LIISA SJÖBLOM JA WSOY 2022

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-48452-4

PAINETTU EU:SSA

Isälleni
Tord Bergstedt
1933–2020

LAUANTAI 22. HELMIKUUTA 2020

I

Ulkona on kaksitoista astetta pakkasta, kun Anna Larsson ajaa kapealla Tångbölevägenillä. Takapenkillä istuu seitsenvuotias Hugo laskettelukampeissa. Anna on viemässä poikaansa Duvediin lasketteluharjoituksiin, jotka alkavat kello kahdeksalta lauantaiamuna.

Sarastuksen valo on hiipinyt esiin, mutta on edelleen hämärää.

Edessäpäin näkyy liikettä, ja Anna hidastaa. Pari päivää sitten tienmutkassa seisoj poro. On syytä olla varovainen. Sitten Anna tajuaa, että tiellä loikkii vain pieni jänis. Se pysähtyy, kääntyy ja hyppelee puiden suojaan.

"Äiti", Hugo piipittää. "Mua pissattaa."

"Etkö voi vähän odottaa?" Anna sanoo olkansa yli. "Ollaan pian perillä."

"Pissattaa ihan kamalasti."

Anna huokaisee. Duvediin on enää vartin matka ja ulkona on hemmetin kylmä. Mutta Hugolle käy helposti vahinko.

Kun tie levenee, Anna ohjaa sen reunaan.

"Pidä kiirettä", hän sanoo pojalle, joka on jo ryhtynyt avaamaan turvavyötään.

Hugo kömpii ulos ja rämpiä pusikkoon muutaman metrin päähän tiestä. Melkein heti hän palaa ja kiskaisee oven auki.

"Tuolla makaa joku setä", lapsi sanoo kiihtyneellä äänellä.

"Ai miten niin makaa?"

"Se vaan makaa siellä", Hugo inttää itsepäisesti. "Se on satuttanut itsensä."

Ei siellä varmaan mitään ole, Anna yrittää ajatella. Hän ei ehdi käydä katsomassa, pitää jatkaa matkaa. Puolen tunnin kuluttua Hugon täytyy seistä sukset jalassa hissien luona Duvedissa. Hugo ei ole kovin vikkeli laittautumaan valmiiksi, ja Annasta on kurjaa hoputtaa häntä.

Mutta Hugolla ei ole tapana sepittää omiaan.

Entä jos siellä tosiaan makaa joku?

Taustapeleistä Anna näkee, ettei poika ole oma itsensä. Silmät ovat selällään, ja Hugo vaikuttaa pelästyneeltä. Annasta tuntuu yhä selvemmin, että hänen pitää varmuuden vuoksi tarkistaa asia.

"Okei", Anna sanoo. "Odota autossa, tulen ihan kohta takaisin."

Kun Anna avaa oven, pakkaneen iskee heti kyntensä häneen. Sieraimissa kipristelee, ja hengitys pölyyää valkoisena pilvenä suun edessä. Koivut ovat kuin huurteisia patsaita.

Anna kahlaa Hugon jalanjäljissä muutaman metrin päähän autosta. Hän liukastuu, saa kiinni puunoksesta ja tajuaa saman tien, mitä hänen edessään on.

Maassa pensaiden alla makaa mies. Paljaat kädet on sidottu selän taakse. Kasvot ovat veressä.

Anna tuijottaa.

Lumi peittää ruumista puuterimaisena vaippana, mutta takaraivon syvä haava erottuu selvästi.

Kaikki äänet hukkuvat valkeuteen.

Kurkkuun nousee kuvotus, ja Anna nielaisee työläästi ollakseen oksentamatta. Sitten hän kompuroi takaisin autoon soittamaan apua.

Lauantiaamuna ylikonstaapeli Hanna Ahlander herää läpitu-
kevaan pirinään.

Hän hapuilee puhelinta unenpöpperössä. Lakanat ovat hi-
kiset. Hän on jälleen nähnyt painajaista siitä, miten hänet rais-
kattiin Barcelonassa. Muisto piinaa yhä, vaikka siitä on kulunut
jo kolmetoista vuotta ja hän on erikoistunut auttamaan kaltoin
kohdeltuja naisia.

Kuka soittaa näin aikaisin?

Kello ei ole vielä kahdeksaakaan, ja on viikonloppu. Hanna oli
eilisiltana baarissa ja oli ajatellut nukkua tänään pitkään. Huo-
menna hänen Lydia-siskonsa perheineen tulee hiihtolomalle
Åreen, ja silloin talossa riittää vilinää ja vilskettä. Lydian lapset
pitävät yleensä siitä huolen.

Toivottavasti ei ole viime hetkellä sattunut mitään.

Huoli siskosta saa Hannan vastaamaan henki kurkussa.

”Oletko hereillä?” sanoo Daniel Lindskog hänen korvaansa.

Daniel on Hannan lähin työkaveri. He tuntevat toisensa hyvin,
mutta eivät ole tekemisissä vapaa-aikana. Virallisesti molemmat
ovat töissä Östersundissa vakavien rikosten osastolla, mutta
Daniel on muutaman vuoden vanhempi ja esimiesasemassa.
Sitä paitsi juuri hän on järjestänyt Hannalle pestin Åre/Öster-
sundiin.

”Mmm”, Hanna mumisee unisesti.

Hän pakottaa silmänsä auki ja kääntyy selälleen leveässä sängyssä. Hän on jättänyt rullaverhon auki, kuten tavallista, koska ei halua peittää upeaa järvinäköalaa.

Tänään on kuitenkin samantekevää, onko rullaverho auki vai kiinni. Aurinko on nousemassa, mutta Renfjället-tunturi Åresjönin vastarannalla on kietoutunut synkkään, harmaaseen sumuun. Taivaalta leijailee raskaita lumihiutaleita, ja ikkunan takana kasvava kuusi on pukeutunut valkoiseen juhlapukuun.

Hanna räpyttelee silmiään. Hän ei aivan onnistu kohdentamaan katsettaan eikä kokoamaan ajatuksiaan.

”On löytynyt raato”, Daniel sanoo kireästi. ”Mahdollisesti murha.”

”Mitä?”

Yhtäkkiä Hanna on täysin virkkuna. Hän nousee istumaan ja pyyhkii sotkuiset ruskeat hiukset kasvoiltaan. Murha? Heidän edellisestä murhatutkinnastaanhan on vasta kaksi kuukautta.

”Hälytys tuli ihan äsken”, Daniel jatkaa. ”Ruumis on Tångbölen lähellä, Norjan rajalle johtavan tien varrella.”

Hanna yrittää muistella, missäpäin on Tångbøle. Hän ei ole asunut Åressa vielä pitkään, joten kaikki paikannimet eivät ole hänelle tuttuja.

”Mitä on tapahtunut?”

Hanna huomaa, että hänen äänensä kuulostaa käheältä ja käyttämättömältä. Edellisiltana hän ja hänen uusi Åren-kaverinsa, Karro, söivät Vinbarenissa. He eivät viipyneet erityisen myöhään, mutta nyt Hanna toivoo, että olisi jättänyt viimeisen drinkin väliin. Hän ei tiedä, voiko istua näin aikaisin rattiin.

Sitä hän ei halua sanoa Danielille.

”Uhri on melko pahasti rusikoitu, jos ymmärsin oikein”, Daniel vastaa. ”Kunnon teloitus. Ikävää jälkeä.”

He ovat tehneet töitä yhdessä vasta muutaman kuukauden, mutta Hanna huomaa, miten stressaantunut Daniel on.

Taustalla paukahtaa ovi, ja tuuli kohisee Danielin puhelimen mikrofonissa.

”Ehditkö valmiiksi vartissa? Voin hakea sinut.”

Viikonloppuvapaasta on turha haaveilla, se on selvä. Onneksi ei kuitenkaan tarvitse ajaa autoa.

”Ehdin”, Hanna sanoo ja kurkottaa tarttumaan farkkuihin ja villapaitaan, jotka lojuvat sängyn vieressä lattialla. ”Nähdään pian.”

Hän pesaisee naaman, kiinnittää tukan ponnarille ja kiskoo vaatteet päälle. Sitten hän nousee portaita keittiöön, joka on sisään tulokerroksessa. Ylellisen tunturitalon omistavat Lydia ja hänen miehensä. Hanna on asunut täällä siitä saakka kun lähti Tukholmasta joulukuussa.

Ajatukset eivät anna rauhaa. Jälleen vakava rikos Åressa.

Hannaa puistattaa.

Hän napsauttaa kahvikoneen päälle ja painaa erikoisvahvan kahvin nappia. Keittiönikkunasta näkyy, että Danielin auto kääntyy pihaan. Daniel tööttää pari kertaa, ja vilkaistuaan tiskipöydän kaaosta – ennen Lydian tuloa täytyy siivota – Hanna sieppaa takkinsa ja avaa oven.

Pakkasilma saa Hannan haukkomaan henkeä. Ulkona on hyytävän kylmä. Olisi pitänyt pukea kaksi villapaitaa, mutta Hanna ei halua juosta takaisin, koska Daniel odottaa. Sen sijaan hän kiiruhtaa autolle.

Daniel nojautuu viereisen istuimen yli ja avaa matkustajan oven. Ilme on kireä.

Tilanteen vakavuudesta huolimatta Hanna ilahtuu Danielin näkemisestä.

Hän ilahtuu siitä aina.

Talvimaisema muuttuu hälytysajoneuvojen valoissa vuoroin siniseksi ja vuoroin valkoiseksi, kun Daniel ja Hanna lähestyvät ruumiin löytöpaikkaa. Daniel katsoo poliisiautoja, jotka seisovat tien vieressä. Alue on jo eristetty raidallisella teipillä.

Uumajan aluejohtokeskuksen tiedot olivat vakavia ja huolestuttavia. Nainen, joka oli soittanut hätänumeroon, oli kuulemma puhunut runnellusta ruumiista. Kuvaus oli kuulostanut pahalta.

Mistä on kyse? Daniel muistaa oitis joulukuisen tapauksen. Se otti hänellä koville. Hän voi milloin tahansa palauttaa mieleen kuolonkalpean ruumiin, joka virui lumessa VM6-tuolihissin luona.

Hän vetää syvään henkeä ja nousee autosta. Pakkanen iskee heti kasvoihin. Tällaisina hetkinä hän on tyytyväinen, että hänellä on partansa, joka hieman suojaa leukaa.

Yhdessä Hannan kanssa hän lähtee kohti paikkaa, jossa lumen peittämä ruumis makaa pensaikon kätkössä. Ollakseen sotkematta rikospaikkaa he pysyttelevät jonkin matkan päässä siitä. Rikostekniset tutkijat eivät ole vielä saapuneet. Heistä lähimpänä asuu Carina Grankvist, Mattmarissa. Paikallisista oikeuslääkäreistä täällä pohjoisessa voidaan vain haaveilla, Nordin poliisipiirissä kaikki resurssit on tiukasti keskitetty. Oikeuslääkärin toimipiste sijaitsee Uumajassa, jonne ruumis viedään teknisten tutkijoiden tehtyä työnsä.

On jo niin valoisaa, että näkee kunnolla. Daniel käsittää heti, miksi johtokeskus puhui vakavasta rikoksesta. Maassa makaa-
van miehen takaraivossa on ammottava haava. Kädet on sidottu
nippusiteillä taakse. Sormet näyttävät jäätyneen yhteen.

Platinasormus hädin tuskin erottuu vasemman nimettömän
paleltuneesta sinertävästä ihosta.

”Näyttää siltä, että kallo on halkaistu”, toteaa Hanna.

Hanna osoittaa pään suurta haavaa. Tummanruskeissa hiuk-
sissa on kuivunutta verta. Lumesta huolimatta möhjässä voi erot-
taa jotakin, mikä näyttää luunsiruilta.

”Joku on ollut aivan helvetin vihainen”, hän lisää vaimeasti.

On noussut tuuli.

Äkillinen puuska heiluttaa suurten kuusten latvoja. Paksulta
oksalta humauttaa lunta maahan, ja lumi tupruaa tiellä.

Ruumis makaa kyljellään kasvot metsään päin. Daniel huo-
maa lisää merkkejä väkivallasta. Myös nenä on vahingoittunut,
arvattavasti murtunut. Sieraimista on vuotanut verta huulille,
leualta sitä on valunut kohti villapaidan kaulusta. Kasvoja var-
jostaa parransänki. Se voi merkitä sitä, että miehen kimppuun
käytiin illalla tai yöllä, kun parranajosta oli kulunut jo monta
tuntia.

”Veikkaisin, että hän on noin kolmekymmentäviisivuotias”,
Hanna sanoo. ”Hiukan keskimittaista pitempi, vähintään sata-
kahdeksankymmentä senttiä. Paino noin kahdeksankymmentä-
viisi kiloa.”

Uhri näyttää aivan tavalliselta ruotsalaismieheltä talvenkal-
peine kasvoineen ja lyhyine vaaleanruskeine hiuksineen, tuumii
Daniel. Mies voisi olla hän itse. Iänkin puolesta.

Elämä voi päättyä hetkessä.

Daniel tarkastelee vainajan vaatteita. Miehellä on yllään farkut
ja villapaita, mutta ei takkia, kenkiä eikä käsineitä. Asu viittaa
siihen, että mies on murhattu sisätiloissa. Jos murha olisi tapah-
tunut ulkona, miehellä pitäisi olla päällysvaatteet.

Mies on varmasti kuljetettu tänne jollain ajoneuvolla. Lähimpään taajamaan on reilusti matkaa. Tosin jos tämä törkeä pahoinpitely olisi tapahtunut tässä, paikalla pitäisi olla enemmän verta ja enemmän jalanjälkiä tai muita merkkejä tappelusta.

Toisaalta yöllinen lumisade on levittänyt metsään pehmeän peiton. Maailma on kietoutunut valkeuteen.

Näkyvät vain pikkuisia tuoreita jäniksenjälkiä.

Hanna kohottaa päätään. Hänen kasvonsa ovat kalpeat.

"Meillä taitaa olla edessämme uusi murhatutkinta", hän muistuttaa.

Daniel kohtaa työkaverinsa katseen. Hän tietää, mitä Hanna ajattelee. He häidin tuskin selvisivät edellisestä. Siitä huolimatta on taas koottava voimat.

Hanna osoittaa jotakin, mikä lojuu kuusenoksan alla puolittain lumen peitossa.

"Mikä tuo on?"

Hän ottaa muutaman varovaisen askeleen, polvistuu hankeen ja vetää esineen lähemmäs. Se on kulunut musta nahkalompakko.

"Eli ei ryöstömurha", Daniel toteaa. Sanat vain karkaavat suusta. Ryöstäjä olisi vienyt lompakon.

Hanna tutkii lompakon sisällön ja näyttää vaaleanpunaista ajokorttia.

"Johan Lars Andersson", Hanna lukee ääneen. "Syntynyt 1985. Tiedätkö, onko hän tšekäläisiä?"

Daniel miettii. Nimi kuulostaa tutulta, mutta sekä etunimet että sukunimi ovat Ruotsin tavallisimpia. Kasvot on mukiloitu niin pahasti, että tunnistaminen on vaikeaa.

"Ei aavistustakaan", hänen on myönnettävä.

Hanna nousee ja pudistelee lumen housuistaan. Hiutaleita leijailee ilmassa ja laskeutuu maahan.

"Mitähän hän on tehnyt, että hänet on teurastettu tällä tavalla?" Daniel sanoo puoliksi itsekseen. "Todella raakaa."

Rebecka

2012

SYYSKUU

Ikkunasta vetää, kun Rebecka Ekvall istuu käpertyneenä leveään ikkunasyvennykseen.

Häntä ei haittaa. Tämä on hänen lempipaikkansa omassa huoneessa, on ollut siitä asti kun hän oli pieni vaalea lettipää. Hänestä on aina ollut ihanaa istua tässä sinisellä hetkellä, kun illan valo on pehmeimmillään.

Tiellä ajaa auto. Kaksi etulyhtyä kääntyy pihaan ja valaisee kukkapenkit, joissa hehkuvat syksyn viimeiset asterit. Kesä on ollut kylmä, ja kohta tulee talvi. Näin pohjoisessa sataa yleensä lunta jo lokakuussa.

Rebecka nojautuu eteenpäin nähdäkseen paremmin.

Autosta nousee kaksi miestä. Toinen on pastori Jan-Peter Jonsäter, jonka saarnoja Rebecka on koko ikänsä kuunnellut. Toisen miehen nähdessään hän hätkähtää. Tämä nimittäin on Ole Nordhammar, seurakunnan nuorisopastori. Tiistai-iltaisin Ole vetää raamattupiiriä varttuneemmille teineille. Rebecka osallistuu siihen aina, joka ikinen kerta.

Mitä Ole täällä tekee?

Värähdys kiirii Rebeckan läpi. Ole on mies, jota pojat ihailivat ja josta tytöt näkevät päiväunia. Hän on komea, harteikas ja karismaattinen ja osaa puhua niin, että toinen tuntee itsensä tärkeäksi, suorastaan valituksi. Rebecka on salaa ihastunut Oleen

muttei ole koskaan sanonut tämän kuullen enempää kuin pari sanaa. Hän on ihan liian ujo, mykistyy ja lehahtaa punaiseksi heti, kun Ole katsoo häntä.

Ole harppoo ovea kohti. Hänellä on tyylikäs tummansininen tweedpikkutakki, joka istuu hartioista täydellisesti. Rebeckan Stefan-isä tulee ulos portaille ja kättelee molempia miehiä sydämellisesti.

Rebecka siristää silmiään nähdäkseen paremmin. Hänessä on virinnyt uteliaisuus. Heidän maatilallaan Storrvallemissa käy harvoin vieraita. Maatila sijaitsee lähellä Norjan rajaa, melko syrjässä. Lähimpään naapuriin on pitkä matka. Sen jälkeen kun Rebecka pääsi kesäkuussa ylioppilaaksi ja rupesi auttamaan lampaiden ja pienen tilameijerin hoidossa, hän on ollut enimmäkseen kotona. Hän tapaa muita ihmisiä ainoastaan jumalanpalveluksissa ja raamattupiirissä Snasadalenissa, missä ovat seurakuntatalo ja kirkko.

Se sopii hänelle. Isä ja äiti ovat aina olleet tiukkoja siitä, keitä hänellä on lupa tavata. Pienenä hän sai leikkiä vain uskovaisten perheiden lasten kanssa. Kun hän aloitti lastenohjaaja- ja harastustoimintalinjalla Järpenin lukiossa, hän oli jo oppinut välttämään kontakteja *muihin*.

Kadotettuihin, kuten isä nimittää heitä. Jumalattomia.

Rebeckan käy *muita* lähinnä sääliksi. He ovat joutuneet harhaan. Eivät ole ymmärtäneet, että ainoa pelastus on Jumalan rakkaus.

Rebecka itse on syvästi kiitollinen, että on saanut varttua seurakunnan helmassa. Isä ja äiti kuuluivat Elämän valoon jo ennen hänen syntymäänsä, samoin molemmat isovanhemmat.

He kaikki ovat saaneet vaeltaa Herran laaksossa.

Alakerrasta kuuluu vaihteita ääniä. Rebecka hiipii ovelle ja hörnistää korviaan. Isä sanoo jotain, mistä ei saa selvää. Sitten kaikki varmaan menevät tupaan, koska äänet hiljenevät.

Rebecka laskeutuu pitkäkseen vuoteelle ja pohtii, pitäisikö

lukea pyhää kirjaa ennen tiistaita, jolloin on jälleen Olen raamattupiiri. Mutta sitten isä kutsuu häntä portaiden juurelta.

”Rebecka, tulisitko tänne alas.”

Rebecka huolestuu. Isä ei yleensä halua häntä eikä äitiä mukaan, kun pastori Jonsäter on kylässä. Jumalan työtä johtavat miehet, ja naiset puolestaan huolehtivat kodista ja perheestä. Se on luonnollinen järjestys, siitä säädetään Raamatussa.

”Rebecka?” Isän ääni taas.

Rebecka katsoo ympärilleen huoneessaan, jossa on kultaraitaiset tapetit. Hänellä ei ole peiliä, se nimittäin voisi vietellä turhamaisuuteen. Silti hän silittää palmikkooaan ja työntää puseronhelman hameenkaulukseen.

Kun hän tulee alakertaan, miehet istuvat tuvassa juomassa kahvia ja syömässä pikkuleipiä. Äiti Ann-Sofie touhuu keittiössä. Äiti hymyilee varovasti Rebeckan kulkiessa ohi.

”Hyvää päivää”, Rebecka sanoo tuvan kynnykseltä.

Hän ei ole varma, pitäisikö hänen niitata vai kätellä.

Isä nyökkää kannustavasti.

”Tule tervehtimään”, isä kehottaa. ”Käy sitten istumaan.”

Isä osoittaa sohvaa, ja Rebecka istuu tuu kiltisti Olen viereen.

Rebeckaa jännittää niin, että koko ruumista tykyttää. He istuvat vain parinkymmenen sentin päässä toisistaan, näin lähellä Olea Rebecka ei ole koskaan ollut.

Hän haistaa partaveden tuoksun, se on miehekäs leyhähdys jotain jännittävää ja vähän maailmallista. Olen lyhyessä tummassa tukassa on pyörre niskassa, kaula on leveä ja vankka.

On vaikea uskoa, että Ole on jo melkein kolmekymmenen viiden. Hän on hurjan komea, vaikka on niin vanha.

Ole hymyilee hänelle. Rebecka lehahtaa punaiseksi, hän ei mahda sille mitään, ja joutuu kääntämään katseensa pois.

Äiti tulee tupaan kahvipannu kädessä ja kysyy varovasti:

”Maistuuko toinen kupillinen?”

Isä rypistää otsaansa.

"Ei nyt. Etkö huomaa, että meillä on puhuttavaa?"

Äidin silmät räpsyvät. Anteeksipyyntö tulee heti.

"Anteeksi. En sitten häiritse."

Äiti katoaa takaisin keittiöön.

Rebeckaa ihmetyttää, ettei äiti ymmärrä, milloin miehet haluavat olla rauhassa. Itse hän ei koskaan häiritسیsisi tuolla lailla, hän on viisaampi ja istuu sohvalla vaiti. Hän on nähnyt isän kivikasvot, kun heillä on ollut vieraita eikä äiti ole osannut käyttäytyä, ja kuullut itkun, kun isä on vieraiden lähdettyä ojentanut tätä.

Miehet jatkavat jutusteluaan. Rebecka istuu kädet sylissä, hänelle ei ole katettu kahvikuppia. Silloin tällöin Ole hymyilee hänelle lämpimästi, ja joka kerta hänen poskiaan polttaa. Kerran Ole iskee hänelle silmää, mutta enimmäkseen mies keskustelelee isän ja pastori Jonsäterin kanssa.

Se ei haittaa. Rebecka on täysin tyytyväinen, kun saa istua Olen vieressä, näin lähellä. Hän tuskin malttaa odottaa, että saa kertoa parhaalle ystävälleen Lisenille Olen vierailusta.

Viimein pastori Jonsäter nousee.

"Olipa mukavaa, että nuoret saivat nyt tutustua toisiinsa", Jonsäter lausahtaa tyytyväisenä.

Rebecka hämmentyy. Ole ja hän eivät varsinaisesti ole jutelleet keskenään.

Mutta Ole hymyilee niin, että Rebeckan polvia heikottaa.

"Olen pannut sinut merkille raamattupiirissä", Ole sanoo.
"Osallistut ahkerasti pyhän kirjan opiskeluun."

Rebecka karahtaa entistä punaisemmaksi. Kun he hyvästelevät eteisessä, hänen mielessään pyörii kysymyksiä, mutta hän ei uskalla avata suutaan. Hän palaa huoneeseensa.

Mistä tapaamisessa oikein oli kysymys?

Sisäinen ääni kuiskaa sen, mitä hän ei uskalla pukea sanoiksi. Että Jumalalla on hänen varalleen suunnitelma. Että Ole ehkä haluaa tehdä hänestä pastorinrouvan.

Rebecka täyttää marraskuussa yhdeksäntoista, joten hänen on aika löytää aviomies. Äiti meni naimisiin kahdeksantoistavuotiaana, niin kuin useimmat seurakunnan tytöt. Ellei Rebecka olisi käynyt lukiota, hän olisi todennäköisesti jo kihloissa.

Hän ei tiedä, mitä uskoa. Tuntuu röyhkeältä edes ajatella jotain sellaista. Että Olen kaltainen mies voisi olla kiinnostunut hänestä, arasta pikku Rebeckasta, joka on nuori ja mitätön.

Ole kuitenkin katsoi häntä äsken sohvalla hurjan lämpimästi.

Rebecka polvistuu, sulkee silmät ja ristii kädet rukoukseen. Mielessään hän näkee Olen siniharmaat silmät, säännölliset piirteet ja jämerän leuan.

Vatsanpohjassa kutkuttaa.

Jumala näyttää kyllä tien, Rebecka on varma siitä.

Lähdettyään rikospaikalta Daniel pohdiskelee murhattua miestä. Hanna istuu vaiti vieressä pelkääjän paikalla.

Heidän määränpänsä on Staa, kylä, joka on niin pieni että tuskin erottuu kartalla ja joka tunnetaan lähinnä kunnallisesta jäteasemastaan. Uhri, Johan Andersson, asui Staassa vaimonsa Marion Weiss Anderssonin kanssa. Mitä luultavimmin Marion ei vielä tiedä, mitä hänen miehelleen on tapahtunut.

Johan on kuollut, murhattu niin raa’asti, että Danielin mieleen muistuvat vuodet, jolloin hän työskenteli poliisina Göteborgin huonomaineisissa lähiöissä. Silmitön väkivalta oli suurkaupungissa jatkuvasti läsnä. Täällä Åressa rikollisuus ei yleensä ole yhtä vakavaa ja häikäilemätöntä.

Juuri sen vuoksi Daniel reilut kolme vuotta sitten hakeutui töihin tänne.

Mutta nyt kuva murhatusta Johanista on syöpynyt hänen mieleensä. Tohjoksi hakatut kasvot ja takaraivon ammottava haava. Lisäksi kädet oli sidottu taakse ja Johan oli paiskattu maahan kuin kimpale kuollutta lihaa.

Kuin kysymyksessä olisi likimain raamatullinen kosto.

Mitä miesparka oli tehnyt ansaitakseen niin hirveän kohtalon?

”Mitä sinä mietit?” Hanna kysyy ja nostaa katseensa puhe-
limestaan. Hän tekee hakuja eri rekistereistä ja selvittää uhrin taustoja.

Daniel värähtää ja sulkee takkinsa vetoketjun.

»Viveca Sten on ehdottomasti genrensä kärkejoukkoa.»

– KAPRAKT

Idyllisessä Åressa vietetään talvilomaa, kun paikallisen julkkiksen ruumis löytyy rusikoituna lumesta. Uhrilla ei näytä olevan vihollisia, joten miksi verityö? Poliisi on neuvoton. Samaan aikaan kristillisen kirkon vapaa lahko on saanut jalansijan Norjan rajalla syrjäisissä kylissä. Nuori Rebecca haaveilee vain Jumalan palvelemisesta uskollisena pastorin vaimona, mutta jääkin yksin ja haavoittuvaksi. Kukaan ei puolusta häntä, ja pian hän saa jo pelätä henkensä puolesta. Yhä uusia salaisuuksia paljastuu synkän tarinan keriytyessä esiin.

9 789510 484524

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48452-4

PÄÄLLYS Ivi Piibeht
KIRJAILIJAKUVA Thron Ullberg